

РЕШЕНИЕ

№ 36068

гр. София, 03.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11051** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85, ал. 1, вр. чл. 75, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците.

А. А. Х., обозначил се като лице без гражданство е оспорил издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 11066/24.10.2024 г., с което е отказана международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представяван е от служебно назначения адвокат Л. Д., след предоставена от състав на ВАС правна помощ. Адвокатът: поддържа жалбата; не ангажира доказателства. С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата с доводи за правилност и законосъобразност на решението.

Като съобрази приетите по делото доказателства и доводите на страните, Съдът намира за установено следното.

А. А. Х. е декларирал, че е роден в Газа – Палестинска автономия и е лице без гражданство, арабин, мюсюлманин – сунит, неженен. Заявил по време на проведеното на 13.08.2024 г. интервю, че: от м. 10.2021 г., до м. 07.2024 г. е живял легално, заедно със своята сестра и баща в Е., след което, през Турция влязъл не по установения ред на територията на Република България; понастоящем семейството му е в Палестинската окупирана територия; напуснал Е., защото там не можел да намери работа и не желал да се върне в П., понеже искал да се установи в държава, в която да води нормален живот; планирал да се ожени за своя братовчедка, намираща се в А.-Д., след което да събере семейството си в РБ. Не твърдял да е бил обект на преследване, на

основание етническа и религиозна принадлежност или националност, да е имал проблеми с армията, полицията и официалните власти, да е бил член на политически партии, да е бил задържан, арестуван, съден или осъждан в държавата си на произход.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 06.11.2024 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 23.10.2024 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна. Решение № 11066/24.10.2024 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведена административна процедура, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че там където е живял жалбоподателят А. А. Х. е бил подложен на преследване. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“.](#)

[Чл. 15 \(букви „а”, „б”, „в”\) от Директива 2011/95/ЕС определя, кои посегателства следва да се считат за тежки.](#) Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът

приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновава, че липса на твърдения за осъществяване в страната на произход на посегателства над личността му. Твърденията на молителя и обективно установените факти сочат, че причините за напускане на страната на произход не са свързани с обстоятелства, по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на територията, в която е пребивавал той и където понастоящем пребивават близките му. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Така, относно А. А. Х. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал. 1 ЗУБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от А. А. Х. – лице без гражданство, против РЕШЕНИЕ № 11066/24.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: